

In 20,1-9

¹ În prima zi a săptămânii, dis-de-dimineață, pe când mai era încă întuneric, Maria Magdalena a venit la mormânt și a văzut că piatra fusese luată de la mormânt. ² Atunci, a alergat și a venit la Simon Petru și la celălalt discipol, pe care îl iubea Isus, și le-a spus: „L-au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde l-au pus”. ³ A ieșit atunci Petru și celălalt discipol și au venit la mormânt. ⁴ Alergau amândoi împreună, dar celălalt discipol a alergat mai repede decât Petru și a ajuns primul la mormânt. ⁵ Aplecându-se, a văzut giulgiurile așezate, dar nu a intrat. ⁶ Atunci a venit și Simon Petru, care îl urma, și a intrat în mormânt. El a văzut giulgiurile așezate, ⁷ dar ștergarul, care fusese pe capul lui, nu era așezat împreună cu giulgiurile, ci împăturit aparte, într-un loc. ⁸ Atunci a intrat și celălalt discipol care sosise primul la mormânt. A văzut și a crezut; ⁹ pentru că încă nu cunoșteau Scriptura: că el trebuia să învie din morți. ¹⁰ Atunci discipolii s-au întors la ai lor.

Dacă Maria din Magdala s-ar fi dus la mormânt cu o zi înainte, am fi celebrat Paștele cu o zi înainte. Scrie Ioan în capitolul 20: **În prima zi a săptămânii, literar în prima zi după sâmbătă, Maria Magdalena a venit la mormânt.** De ce Maria din Magdala nu a venit la mormânt imediat după îngroparea lui Isus, dar a așteptat prima zi după sâmbătă?

Fiindcă era încă condiționată de observarea legii, a repausului de sâmbătă. Și deci observarea legii a împiedicat-o să experimenteze imediat puterea vieții care era în Isus, o viața capabilă să depășească moartea.

Evanghelistul prin această indicație, vrea să-i atenționeze pe cititori săi că observarea legii întârzie experiența creației noi care este inaugurată de Isus. Expresia **prima zi a săptămânii** de fapt ne amintește de prima zi a creației, în Isus este noua creație, cea care într-adevăr este creată de Dumnezeu și ca atare nu cunoaște moarte, nu cunoaște sfârșit.

Dar comunitatea, reprezentată de Maria din Magdala, este încă condiționată de observarea legii. Aceasta întârzie experiența învierii. **A venit la mormânt dis-de-dimineață, pe când mai era încă întuneric.** Întunericul este imaginea neînțelegerii din partea comunității care încă nu l-a înțeles pe Isus, care s-a definit **lumina lumii**, nu a înțeles mesajul său, adevărul său.

Și a văzut că piatra fusese luată de la mormânt. Ei bine, prima reacție a Mariei din Magdala este să alerge la Simon Petru și la celălalt discipol.

Isus a spus: **Vine ceasul în care vă împărăștiți fiecare pe contul său.** Așadar evanghelistul atribuie la această femeie, Maria din Magdala, ruolul de păstor care adună oile care s-au pierdut.

Și le anunță lor: **„L-au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde l-au pus”.** Nu vorbește despre un corp, ci vorbește de Domnul, deci este o aluzie că este viu acest Isus. Dar ce face Petru și celălalt discipol? **Au ieșit și au venit la mormânt.** Singurul loc unde nu trebuia să meargă. În evanghelia lui Luca se vor exprima foarte clar acei oameni care vor să împiedice femeile să meargă la mormânt: **De ce-l căutați între cei morți pe cel care este viu?**

Petru și celălalt discipol aleargă în căutarea Domnului în unicul loc unde El nu este, adică în locul morții. Precum Maria, pentru respectarea sâmbetei a întârziat experiența unei vieți mai puternică decât moartea, fiindcă Isus nu poate fi ținut în mormânt, locul morții – El este cel viu –, tot așa și discipoli merg la mormânt, la singurul loc unde nu-l pot găsi Isus.

Dacă se plânge o persoană ca și moartă, adică dacă ne întoarcem spre mormânt, nu se poate experimenta vie și existență în propria experiență. Amândoi discipoli aleargă, ajunge primul discipolul iubit, cel care a experimentat iubirea lui Isus. Petru, care a refuzat să i se spele picioarele și deci nu a vrut să accepte iubirea pe care Isus a exprimat-o prin servire, ajunge mai târziu.

Dar celălalt discipol se oprește și permite să fie Petru primul care intră. De ce? Este important ca discipolul care s-a lepădat de Isus și pentru care moartea este sfârșitul la toate – și acesta era motivul lepădării, a trădării – să facă primul experiența vieții.

Și apoi intră și celălalt discipol. **Au văzut și au crezut.** Dar avertizarea fundamentală a evanghelistului, **pentru că încă nu cunoșteau Scriptura**, nu au înțeles-o, **că el trebuia să învie din morți.** Preocuparea lui Ioan este că se poate crede învierii lui Isus doar văzând semnale victoriei sale asupra morții. NU!

Învierea lui Isus nu este un privilegiu acordat unor persoane acum două mii de ani, ci o posibilitate pentru toți creștini. Cum? O spune evanghelistul: **pentru că încă nu cunoșteau Scriptura, că el trebuia să învie din morți.** Acceptarea Scripturii, cuvântul Domnului, în discipol, radicalizarea acestui mesaj în viața sa, transformarea sa, permit discipolului să aibă o viață de o calitate care îi permite apoi să experimenteze pe cel Înviat în existența sa.

Nu se crede că Isus a înviat pentru că este un mormânt gol, ci doar dacă-L întâlnim viu și prezent în viața proprie.